

Drumul vieții

Pe drept s-a spus, în grădina Eden nu erau drumuri. Omul în starea de inocență nu avea nimic altceva de făcut în această grădină a desfătării, decât să rămână acolo unde l-a așezat Dumnezeu. El nu avea nevoie de nici un drum, ca să plece de acolo. Nici în cer nu vor fi drumuri. Un om sfânt nu va simți nici o nevoie pe scena desăvârșirii să părăsească acest loc.

Pentru a merge printr-o lume ruinată și pentru a ieși afară din ea în mod necesar este nevoie de un drum, și acest drum există. Căci nimeni nu poate rămâne într-o astfel de lume: omul vinovat nu poate, și nici credinciosul nu va vrea să rămână, chiar dacă ar putea rămâne. Alungat din Eden, omul într-o lume ruinată a devenit o persoană fără patrie, un păcătos, care începând din momentul când el vine în lume merge pe un drum care conduce afară din lume prin moarte, pe drumul morții.

Pentru cel credincios însă este un alt drum, drumul vieții, o cărare, „pe care nici o pasăre de pradă n-o cunoaște și ochiul vulturului n-a văzut-o. Cele mai mândre animale [literal: fiii mândriei] n-au călcat pe ea, și leul fioros n-a trecut pe ea” (Iov 28.7,8). Ochiul cel mai ager n-o găsește, la fel și puterea cea mai mare. Duhul omenesc nu l-a descoperit niciodată, și puterea omului niciodată nu va merge pe el. Ca și drumul morții, el conduce printr-o lume de suferințe, prin valea umbrei morții; dar el conduce în prezența Domnului, într-acolo unde este plinătate de bucurie și totdeauna sunt desfătări.

Acest drum, pe care omul natural niciodată nu a știut să-l descopere, a fost revelat în har și a fost mers în chip desăvârșit de un Om desăvârșit, Omul Hristos Isus. Pe baza desăvârșirii ființei Sale El era Acela căruia aici pe pământ a putut să I se reveleze drumul vieții. „Tu Îmi vei face cunoscută cărarea vieții”, putea spune Domnul Isus. El a mers pe el în orice clipă în desăvârșire și a ajuns la țelul final, la dreapta lui Dumnezeu. În afară de aceasta El devine în umblarea Sa modelul desăvârșit pentru ai Săi, pe care El îi invită să meargă pe urmele Lui; așa a fost unul din ultimele Lui cuvinte, pe care El li le-a adresat, înainte ca El să părăsească lumea aceasta: „Urmează-Mă!” Însă noi mergem cu pași clătinați și multe greșeli pe drumul acesta, pe care Hristos ca model al nostru a mers înaintea noastră spre încurajarea noastră.

Drumul acesta ni-l arată Psalmul 16 în mod deosebit. Dacă privim drumul pe care Hristos a mers în chip desăvârșit, atunci noi putem numai să-L admirăm; și ceea ce noi admirăm, aceasta căutăm să imităm.

Înainte de a privi detaliile acestui drum binecuvântat, vrem să ne întrebăm: Ce este drumul vieții? Există viața zilnică, cu tot ce aduce ea cu sine în obligații și relații, o viață care se desfășoară pe pământ, care este limitată în timp și sfârșește cu moartea. Există viața de slujire și de luptă împotriva dușmanului: și această viață se desfășoară într-un cadru pământesc. „Viața”, despre care vorbim, nu este limitată la pământ, și nici limitată în timp sau supusă morții. Ea este o viață lăuntrică, care este trăită cu Dumnezeu și înaintea lui Dumnezeu. Ea este o viață pe pământ, care menține sufletul în trecerea lui prin timp și prin moarte, care este

savurată în plinătatea ei la dreapta lui Dumnezeu și care are durată veșnică. Aceasta este viața care ne este prezentată în chip frumos în Psalmul 16. Ea este o viață a părtășiei lăuntrice cu Dumnezeu și de aceea este independentă de împrejurări, da, ea ne menține când trecem prin împrejurări. De aceea împrejurările potrivnice ocupă în Psalmul acesta un loc neînsemnat. Ele nu sunt ignorate: sunt amintite o lume păcătoasă, moartea și mormântul, dar ele sunt numai fundalul întunecat pentru o viață care poate fi trăită într-o lume rea, fără să fi atins de rău.

Frumusețea unei astfel de vieți nu se poate exprima prin cuvinte. Cineva a spus: „Această legătură vie cu Dumnezeu aruncă o lumină, o strălucire, pe toate; ea face cunoscut sufletului binecuvântarea divină într-un așa fel, că nimic nu se poate compara cu ea (cu binecuvântarea) decât numai realizarea ei deplină în prezența lui Dumnezeu. Să trăiești cu Dumnezeu, să-L savurezi într-o natură care este capabilă pentru această savurare, cu tot ceea ce rezultă în mod necesar din aceasta, unde ea se realizează fără nor în părtășia cu Dumnezeu, așa cum Hristos a fost în lumea aceasta, aceasta este bucuria cea mai desăvârșită, care poate exista, dacă nu luăm în considerare împlinirea veșnică a tot ce este cunoscut și simțit într-o astfel de relație.”

Aceasta este pe deplin clar, și totuși cât de ușor neglijăm noi această viață lăuntrică! După ce suntem siguri de poziția noastră înaintea lui Dumnezeu, suntem atenți să trăim o viață exterioară corectă înaintea oamenilor, să fim activi în slujire, fără să fim experimentați înaintea lui Dumnezeu cu privire la viața noastră lăuntrică. Să ne gândim totuși, că o umblare corectă înaintea oamenilor precum și o slujbă adevărată pentru Hristos rezultă dintr-o viață trăită înaintea lui Dumnezeu.

După aceste remarci introductive să studiem această viață lăuntrică, așa cum ea ni se oferă în Hristos. Psalmul nostru 16 este aplicat în Noul Testament în mai multe locuri la El. Apostolul Petru citează versetele 8 până la 11, ca să dovedească învierea lui Hristos (Faptele Apostolilor 2.25-28); apostolul Pavel face același lucru cu versetul 10 (Faptele Apostolilor 13.25); și autorul epistolei către Evrei folosește principiul primului verset (fără să-l citeze direct), ca să dovedească că Hristos era părtaș la natura omenească (Evrei 2.13). De aceea noi suntem îndreptățiți prin Scriptură să aplicăm psalmul acesta la Hristos personal.

Hristos ca Om dependent (versetul 1a)

La începutul acestui Psalm ne este prezentat Hristos ca Om desăvârșit de dependent. „Păzește-Mă, Dumnezeule!” este expresia dependenței. Această dependență este primul principiu mare al vieții lăuntrice, trăită înaintea lui Dumnezeu. Omul este prin natura lui dependent de Dumnezeul său; cu toate acestea omul decăzut dorește mai bine să fie dependent de tot felul de lucruri și de oameni, decât de Dumnezeu. În Hristos era atunci în sfârșit un Om pe pământ, care era total dependent de puterea lui Dumnezeu, ca să rămână păzit la fiecare pas al vieții Lui. Desigur El putea să Se păzească singur; însă în har El a ocupat locul omului dependent. În ceea ce ne privește pe noi, acceptăm cu plăcere să fim dependenți de Dumnezeu atunci când suntem în greutăți, însă arătăm puțin dependența curată și simplă față de El, când credem că ne putem baza pe sursele noastre proprii de ajutor.

Toate sursele de ajutor ale creației stăteau lui Hristos la dispoziție, toate oștirile cerești erau gata să asculte de porunca Lui, și cu toate acestea El a spus: „Păzește-Mă, Dumnezeule!”

Hristos ca Om care Se încrede (versetul 1b)

„În Tine Mă încred.” Dependența desăvârșită a lui Hristos era rezultatul încrederii Lui desăvârșite în Dumnezeu. El avea încredere nelimitată în dragostea Lui nesfârșită. Furtuna puternică de pe mare îl găsește pe Hristos dormind liniștit cu capul pe o pernă. Dar adevărata pernă a inimii Sale era dragostea Tatălui. Ca Om desăvârșit El poate spune: „Mă încred în Tine” și dorm în furtună; și după aceea El Se scoală ca Dumnezeu atotputernic și spune: „Liniște! Taci!” (Marcu 4) și liniștește furtuna. S-a spus foarte corect, că furtunile ne aruncă asupra Lui, în timp ce pe El furtuna L-a găsit „acasă”. Furtunile, care ne conduc la Tatăl, L-au lovit pe El fiind la Tatăl. Nimic nu-L putea abate vreodată de dependența Lui de puterea Tatălui și de încrederea în dragostea Tatălui. El a plecat, dar „perna” Lui a lăsat-o înapoi: dragostea Tatălui rămâne cu noi!

Hristos ca Om supus (versetul 2)

Versetul 2 scoate în evidență o a treia trăsătură de caracter a vieții lăuntrice. „Eu am spus Domnului: «Tu ești Domnul meu!»” Cine se exprimă în felul acesta, ocupă locul de supunere și de ascultare față de voia altuia. Ce gând insuportabil pentru omul natural să trăiască o viață de absolută supunere sub voia suverană a lui Dumnezeu, și aceasta în orice timp! Și cu toate acestea, acesta este drumul vieții și al bucuriei. Singurul drum binecuvântat constă în împlinirea voii Aceluia care în dragostea Lui nesfârșită m-a hotărât pentru binecuvântare veșnică și în puterea și înțelepciunea Sa divină împlinește planurile Sale. Hristos a mers în desăvârșire pe acest drum al supunerii față de voia Altuia. Când El a venit în lume, El putea spune: „Iată, Eu vin ca să fac voia Ta, Dumnezeule”, pe drumul prin lumea aceasta: „Eu fac întotdeauna cele plăcute Lui”, și când El a plecat din lume: „Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă.” Aici pe pământ a fost un Om, care în toate împrejurările și tot timpul a făcut numai voia lui Dumnezeu.

Când din toate părțile s-a ridicat împotrivire față de El, El putea spune: „Da, Tată, căci așa Ți-a plăcut Ție.” Cu toți norii întunecați, care s-au adunat deasupra drumului Său, El S-a încrezut întotdeauna în dragostea Tatălui și întotdeauna S-a supus voii Tatălui. Și în momentul când cea mai îngrozitoare furtună dintre toate furtunile care ne amenința trebuia să vină asupra Lui, El S-a încrezut mai departe în dragostea Tatălui și putea spune: „Paharul, pe care Mi l-a dat Tatăl, să nu-l beau?” El S-a supus voii Tatălui: „Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă.”

Psalmul 2 ne arată pe Hristos ca Domnitor, Împăratul din viitor, care va zdrobi cu un toiag de fier pe toți împotrivorii. Ce binecuvântare este să ști că va veni un Om ca să judece toate nedreptățile lumii acesteia și să supună toate lucrurile voii lui Dumnezeu! Dacă ne amintim că este vorba de Împăratul uns de Dumnezeu, nu vom fi surprinși.

Psalmul 8 ne transpune în timpul când întreaga creație va fi supusă lui Hristos. „Ai pus toate sub picioarele Lui”, se spune acolo. Cu adevărat, ce binecuvântare, dar nici aici nu suntem surprinși, dacă ne gândim cine este El: Fiul Omului, încununat cu glorie și onoare.

Însă din Psalmul 16 învățăm că Acela, Căruia Dumnezeu I-a supus toate lucrurile, și Căruia toate Îi vor fi supuse, El Însuși este Omul supus pe deplin. Ce subiect al admirației! Și noi putem spune, că puterea Lui, de a-Și supune universul întreg, își are originea în faptul că El a fost odată Omul deplin supus. Așa ne arată primele versete ale Psalmului nostru cele trei caracteristici semnificative ale drumului vieții: dependența de puterea lui Dumnezeu, încrederea în dragostea lui Dumnezeu și supunerea față de voia lui Dumnezeu.

Hristos ca Omul smerit (versetele 2 și 3)

Un alt caracter foarte frumos al drumului vieții, care a fost ilustrat în desăvârșire în viața lui Hristos, este smerenia Lui. Ca Om El putea spune lui Dumnezeu: „Bunătatea Mea nu se înalță până la Tine”; și cu privire la sfinții, care sunt pe pământ, la cei aleși: „Toată plăcerea Mea este în ei”. Sfinții și cei aleși ai pământului descind rareori din rândul căpeteniilor și mai marilor lumii acesteia. Să ne amintim de cuvintele apostolului Pavel adresate credincioșilor din Corint: „Pentru că, uitați-vă la chemarea voastră, fraților: că nu sunt mulți înțelepți potrivit cărnii, nu mulți puternici, nu mulți de neam ales. Căci Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să facă de rușine pe cei înțelepți. Și Dumnezeu a ales pe cele slabe ale lumii ... lucrurile de jos ... și pe cele disprețuite și pe cele care nu sunt ...”. Printre aceștia se află „cei aleși”, și cu aceștia Domnul S-a făcut una în dragostea și smerenia Lui. Dacă vrem să avem părtășie cu Hristos, atunci trebuie să avem părtășie și cu cei neînsemnați ai pământului acesta, căci la aceștia Îl vom găsi pe El. Simon, fariseul, invită pe Domnul gloriei în casa sa; însă apoi el a trebuit să primească și o femeie din cetate, care era o păcătoasă. Și Hristos nu numai este la cei neînsemnați, la cei smeriți, ci El Își găsește plăcerea în ei. El era smerit cu duhul. El putea spune: „Eu sunt blând și smerit cu inima.” Nu era vorba de o simplă smerenie în umblarea Lui sau în felul lui de vorbire, pe care noi ușor le putem afișa, ci era vorba de smerenia inimii. „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus”; „în smerenie, unul considerându-l pe altul mai presus de sine însuși.” Să luăm la inimă aceste îndemnuri.

Hristos ca Om despărțit (versetul 4)

Pe drumul Său ca Om desăvârșit Hristos nu a permis să se interpună absolut nimic între sufletul Său și Dumnezeu. El nu a adus nici un omagiu lucrurilor pe care oamenii le onorau, El nu a luat numele lor pe buzele Lui. Un idol nu este neapărat un lucru material, pe care îl venerezi în locul Dumnezeului adevărat. El este tot ceea ce în sentimentele inimilor noastre permitem să se interpună între sufletele noastre și Dumnezeu; de aceea apostolul Ioan scrie chiar credincioșilor: „Copiilor, feriți-vă de idoli!” Cât de des noi alergăm cu regret după lucruri care vor să pătrundă între sufletele noastre și Dumnezeu! Însă atunci trebuie curând să învățăm cât de adevărate sunt cuvintele psalmistului: „Durerile celor care aleargă după un alt dumnezeu se vor înmulți.” Omul decăzut are multe lucruri care despart inima lui de Dumnezeu; însă omul nou are numai un subiect: „Viața pentru mine este Hristos”, și „ceea ce

trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.”

Hristos ca Omul mulțumit (versetele 5 și 6)

Hristos era nu numai Omul despărțit, El era și Omul deplin mulțumit. El putea spune: „Domnul este partea moștenirii Mele și a paharului Meu.” Moștenirea este ceea ce este înaintea noastră, partea care rămâne sufletului; paharul vorbește mai mult despre ceea ce noi savurăm pe drum. Moștenirea este partea noastră care ni se cuvine, paharul este măsura în care savurăm actual moștenirea. Domnul este partea moștenirii noastre, precum și a paharului nostru; de aceea paharul nu este savurarea împrejurărilor de pe drum, ci mai degrabă savurarea Domnului în împrejurările prin care trecem. Ele pot avea caracterul dureros al drumului prin pustie, dar cu toate acestea psalmistul poate spune în Psalmul 23: „Paharul meu este plin de dă pe deasupra.” Savurarea Dumnezeului veșnic, pe care El o avea în împrejurările drumului, făcea ca bucuria Lui să se reverse. Aceasta este experiența pe care Domnul a făcut-o în chip desăvârșit în suferințele de care a avut parte aici.

În unul din momentele cele mai dureroase ale vieții Sale, când El a fost respins de Israel și nu a fost înțeles de ai Săi, „În timpul acela, Isus, răspunzând, a spus: «Te laud, Tată, Domn al cerului și al pământului.»” Pe drum El a băut din pahar; El, Moștenitorul tuturor lucrurilor, putea spune: „Toate Mi-au fost date de Tatăl Meu.”

Noi posedăm o moștenire minunată; ni se cuvine să bem din pahar și în credință să înțelegem că moștenirea este păstrată pentru noi: „Tu Îmi asiguri [sustții] sorțul”. Să bei din pahar înseamnă să intri în fericirea moștenirii; și în măsura în care facem aceasta, suntem preocupați cu ceea ce rămâne, cu ceea ce va fi păstrat, în loc să alergăm după lucrurile lumii acesteia, care „trece” cu toate poftetele ei.

Când Domnul a străbătut lumea aceasta a morții, în împrejurări El era „Omul durerii și obișnuit cu suferința”; dar în perspectiva „moștenirii frumoase”, de care a avut parte, El putea spune: „Frânghiile de măsurat Mi-au căzut în locuri plăcute.”

Hristos ca Omul, care S-a lăsat călăuzit (versetul 7)

Noi înțelegem mai bine desăvârșirea lui Hristos ca Om, când Îl auzim spunând: „Voi binecuvânta pe Domnul care Mă sfătuiește.” El, care ca Dumnezeu dă sfat, al cărui Nume este Minunat, Sfătuitorul (Isaia 9), este Cel care ca Om primește sfat. Într-o lume a păcatului nici un om nu poate merge în înțelepciunea proprie pe drumul vieții. Pentru fiecare pas avem nevoie de sfatul lui Dumnezeu în mijlocul dezordinii pătrunse prin păcat și egoism. Ca să putem „ajuta cu un cuvânt pe cel obosit”, trebuie să lăsăm „în fiecare dimineață” să ni se deschidă urechea, ca „să ascultăm ca un ucenic”. Nu este aceasta iarăși vorbirea Domnului? El a umblat zi după zi conform sfatului lui Dumnezeu. Cât de important este deci pentru noi să ne așezăm în fiecare zi la picioarele Lui, ca să ascultăm cuvântul Lui!

În afară de sfatul divin însă, care trebuie să ne călăuzească, este și pricepere spirituală (Coloseni 1.9,10). Ea este ilustrată prin „rinichi”; din ea se formează principiile călăuzitoare ale sufletului. Această pricepere prezintă mai clar drumul lui Dumnezeu atunci când sufletul este departe de influențele lumii neliniștite, care îl înconjoară, așa cum este în liniștea nopții. Înțelegerea spirituală, înviorată de sfatul divin, va recunoaște atunci realmente cu mai multă claritate drumul vieții, care conduce printr-o lume a păcatului și a morții.

Hristos ca Omul menținut de Dumnezeu (versetul 8)

Ca să poți merge pe drumul vieții, sfatul lui Dumnezeu și priceperea spirituală nu sunt suficiente; noi avem nevoie și de sprijinul lui Dumnezeu. Și acesta este un element pe care îl vedem realizat în chip desăvârșit pe drumul Domnului ca Om. El putea spune: „Am pus întotdeauna pe Domnul înaintea Mea”, și în timp ce Îl avea înaintea Sa, El era conștient că Domnul era la El: „El este la dreapta Mea”; și dacă Domnul este la dreapta Lui, El poate adăuga: „nu Mă voi clătina”. Noi avem privilegiul să urmăm pe Domnul pe drumul acesta, chiar dacă numai El a fost Cel care putea spune: „Am pus întotdeauna pe Domnul înaintea Mea”. În ceea ce ne privește pe noi, cu regret nu putem spune „întotdeauna”; noi nu avem întotdeauna acest ochi simplu, care să nu privească la altceva, decât numai la Hristos. Dacă nu este banul sau altceva din lumea aceasta, după care alergăm, poate fi totuși eu-l propriu într-o formă sau alta. Dorința după comoditate, după autosatisfacere, după glorie personală poate tulbura capacitatea de a vedea a sufletului nostru. Dacă ochiul nostru este simplu, dacă Hristos este singurul subiect al nostru, vom simți că Domnul este la noi; și dacă El este la noi, nu ne vom clătina. Lumea, care ne înconjoară, este umplută cu tot felul de glasuri diferite, și chiar și între copiii lui Dumnezeu domină multă încurcătură; dar dacă suntem sprijiniți de Domnul și menținuți de El, nu ne vom clătina.

Hristos ca Omul care S-a bucurat (versetele 9 și 11)

Drumul vieții, pe care a mers Domnul, a condus prin moarte. Vorbim aici nu de moartea Lui ispășitoare în favoarea alor Săi, ci de fericirea unei vieți, pe care moartea nu o poate atinge. Acesta este drumul vieții prin moarte. Privirea spre moarte nu aruncă aici nici o umbră asupra duhului Său. Inima Lui nu este zdrobită la acest gând; El Se bucură, sufletul Lui tresaltă de bucurie și carnea Lui se va odihni în siguranță. Pentru cel care merge pe drumul vieții, moartea este numai trecerea spre o savurare mai mare a vieții. În timp ce omul natural, care se află pe drumul morții, este umplut de tristețe și teamă, omul care merge pe drumul vieții este caracterizat de bucurie, laudă și liniștea speranței.

Taina acestei bucurii este în țelul minunat, care se zărește. Drumul vieții conduce printr-o lume a durerilor, prin valea umbrei morții, dar se termină în prezența lui Dumnezeu. Pentru Hristos și pentru toți care sunt uniți cu El, aceasta este prezența Tatălui. Și aceasta este mai mult decât gloria, ea este casa Tatălui, casa în care se revelează inima Tatălui, unde cunoașterea și savurarea Tatălui sunt realitate deplină. Aici jos în toate durerile, care aparțin de nedespărțit de pământul acesta, noi putem bea din paharul vieții; dincolo în bucuria cerului vom avea plinătatea vieții. Aici jos sunt bucurii pe cale, dincolo sunt pururi plăceri.

Aceasta era viața lăuntrică, pe care a trăit-o Domnul Isus ca Om cu Dumnezeu și înaintea lui Dumnezeu, atunci când El a mers prin lumea aceasta. Omul în inocența lui în Eden nu putea cunoaște această viață, și pentru omul decăzut este imposibil s-o cunoască. Numai un om sfânt poate trăi o viață caracterizată prin dependență de puterea lui Dumnezeu, prin încredere în dragostea lui Dumnezeu și prin supunere față de voia lui Dumnezeu, o viață de smerenie, care a venit la aceia care din punct de vedere moral erau gloria pământului, în toate acestea însă au menținut despărțirea de răul lumii, o viață de mulțumire cu privire la moștenirea viitoare, o viață care cunoaște călăuzirea divină și sprijinul divin, o viață pe care moartea nu o atinge, căreia mormântul nu poate să-i pună capăt, și care conduce în prezența lui Dumnezeu, unde este plinătate de bucurie și desfătări pentru totdeauna. O viață, care a fost în inima Tatălui pentru noi, în care mâna Lui ne sprijină până în momentul în care vom fi introduși în plinătatea acestei vieți, în casa Tatălui.

Numai în Hristos această viață a fost trăită în desăvârșirea ei absolută. Însă este posibil și pentru ai Săi să fie trăită în puterea Duhului Sfânt.